

A kép közepén egy fiatal afgán lány áll egy háromkerekű fakocsin. Levendulaszínű szalvárcamízt (vagyis hosszú felsőt lenge nadrággal) és lila fejkendőt visel, jobb kezét egy rózsaszín lufi felé nyújtja, amely centiméterekkel a feje fölött lebeg. Teste a kép jobb oldala felé fordul, feje hátrahajtva, szemei felfelé néznek, miközben a lufira mosolyog.

Balra a háttérben egy jóval fiatalabb, pulóvert viselő gyermek nézi a kép közepén álló lányt, karjait ünneplően a magasba emeli. Kissé jobbra, az előtérben lévő szekér mögött egy másik, gazdagon díszített, különböző színekre festett szekér áll. Egy másik lány ül benne. Sötét színű fejkendőt visel, karjait gyengéden egy bordó kalapos kisfiú köré fonja. Mosolyogva bámulják a lányt a lufival.

A háttérben, a kép jobb oldalán egy tehén legelészik, fejét és sötét szarvát a földre hajtva. A tehén mögött egy kis épület dűledező falát látjuk. A háttér közepén két legelésző kecske mellett egy másik tehén áll. Balra a távolban egy kissé nyitott faajtó látható. A kép bal szélén pedig gyerekek állnak sorban, hogy édességet vegyenek egy alkalmi élelmiszerboltban.

A képet a téglabarna szín, a sár és a fű tompa tónusai, valamint a bal felső sarokban látható füstös égbolt uralják. A gyerekek azonban, mint mindig, színt és fényt visznek az alkotásba.

Bár a képet Pakisztánban készítettem, a fotón szereplő gyermekek afgán menekültek. A beállításnak köszönhetően a képnek van egy nyomasztó, komor alaphangulata, de megjelenik rajta a varázslat, az erő is, ami a középpontban álló kislányból ered: élénk színű ruhákban pompázik, ártatlan, ragyogó mosollyal az arcán. A környezet szegénységét ellensúlyozza ő, a rózsaszín lufi és a többi gyermek is, akik megtalálták a megfelelő időt arra, hogy azt tegyék, amit a gyermekek szoktak, bárhol is legyenek: játszanak.

A fő alak, vagyis a kislány már elég idős ahhoz, hogy felismerje: az élete igazságtalan, és a körülményei sokkal jobbak is lehetnének; de elég fiatal ahhoz, hogy elmerüljön egy olyan egyszerű, csodás dologban, mint egy lufi levegőbe történő feldobása, amivel szórakoztatni tudja magát és a barátait is.

A 2014. februárjában megörökített jelenetre, az ország fővárosának, Iszlámábádnak a külvárosában, egy szegénynegyedben bukkantam, ahol több száz afgán menekült család él. Ez a telep csak egy a sok közül, amelyet helyben "afgán kolóniáknak" neveznek.

Húszéves fotós pályafutásom alatt négy és fél évet töltöttem Pakisztánban. Az ott töltött idő alatt naphosszat az ehhez hasonló szegénynegyedeket jártam, és az ott élő menekültek mindennapjait dokumentáltam. Sok időt töltöttem ugyanabban a környezetben, hogy megismerjem az ott élő embereket, és az életük részévé váljak, elnyerve bizalmukat, tiszteletüket. Csak ezek után tudtam lencsevégre kapni a mindennapjaikat.

A mai napig emlékszem az örömteli hangokra, amelyeket a pillanat megörökítése előtt hallottam. Éppen az utcán sétáltam, a tökéletes jelenetet kerestem, amikor meghallottam a közelben lévő lányok és fiúk nevetgélését, kuncogását. Azonnal odasétáltam, és ez a lenyűgöző fotó lett a jutalmam.

A képen látható gyermekek nagyszülei 1979-ben kényszerültek elhagyni hazájukat, hogy Pakisztánban leljenek menedékre. Az ország több mint kétmillió afgán menekült otthona, az 1979 és 1989 közötti szovjet invázió és az azt követő konfliktus ideje óta.

Először a határ mellett telepedtek le, majd a pakisztáni főváros peremén lévő területre költöztették őket. A menekültek rokonaikkal és az afgán közösség tagjaival vályogházakat építettek a nyílt területeken, amelyek végül azok a "kolóniák" lettek, amelyekre ezek a gyermekek otthonukként tekintenek.

Az itt található szegénység megdöbbentő. Ezek a gyerekek sok olyan dologhoz nem férnek hozzá, amit mi természetesnek veszünk. Nem tudnak iskolába járni, mert a szüleik nem engedhetik meg maguknak, hogy elküldjék őket; miközben a környékükön nincs se áram, se folyóvíz.

Ami még rosszabb, hogy 2023. november 1-jével a pakisztáni hatóságok számos ilyen negyedet leromboltak a dokumentumok nélküli migránsok és illegális települések elleni fellépésük során.

A Pakisztánban végzett munkám, mely az itt élő afgán gyermekek mindennapi életének megörökítése volt, inspirált az Everyday Refugees Foundation (Hétköznapi Menekültek Alapítvány) elnevezésű holland nonprofit szervezet létrehozására. Egy, a lányok oktatását támogató iskolát tudtunk létrehozni, nem messze attól a helytől, ahol ezt a képet készítettem. Lehet, hogy ez nem oldja meg minden problémájukat, de legalább biztosítja ezeknek a gyermekeknek az oktatáshoz való alapvető jogát. Az iskola neve "Encourage", és Iszlámábád külvárosában található.

Tapasztalatom szerint a konfliktusok a gyermekek számára sokkal több szenvedést okoznak, mint bárki másnak. Mert ők nem választhatják meg, hogy hová, vagy milyen körülmények közé születnek. És ahogy ez a fénykép is mutatja, a gyermekek a világ minden táján mindig ugyanazt keresik: biztonságot, szórakozást és boldogságot.

A képen látható öröm és játékoság még szívszorítóbbá teszi a gyermekek valóságát. Mert a felszín alatt ez a történet emberek millióiról szól, akik kénytelenek voltak hátrahagyni otthonaikat, reményeiket, emlékeiket, családjukat - a biztonságot keresve. Ezt próbálom bemutatni a munkáimon keresztül.

Akár Londonban, New Yorkban, Amszterdamban vagy egy Iszlámábád melletti menekülttelepen élünk, mindannyian vágyunk a boldogság vagy az öröm apró pillanataira. Ezek közös dolgok bennünk, emberekben.

A fotót Canon EOS 5D Mark III fényképezőgéppel készítettem, és a "Mosoly a romok között" ('A Smile in the Rubble') nevet adtam neki. És mint a legtöbb örömteli pillanat a menekültek életében, vagyis inkább az életük romjai között, ez sem tartott sokáig. A lufi elszállt, a kislány pedig csak szaladt utána, és próbálta újra elérni az elérhetetlent...

Megtiszteltetés volt számomra, hogy megörökíthettem ezt a jelenetet - és így megoszthattam a világgal is.